

az adók levonása nem tagadható meg azért, mert azok a bevallásban nem jelentettek be. (Közigazgatási Biróság 12.315/1926. szám). Az adózó fél csak azért panaszol, hogy adófelsőzlamlási bizottság a jövedelemadóalap megállapításánál az adókat nem vonta le. Az adófelsőzlamlási bizottság a határozata indokolása szerint, az adózó fél házbérjövödelmét az általa becsatolt pontos kimutatás alapján állapította meg, az adókat azonban a J. V. H. Ö. 13. §. (4) bekezdéséhez fűzött utasítás (3) bekezdésére való hivatkozással azért nem találta levonhatóknak, mert azokat az adózó fél a bevallásban nem jelentette be. Az adófelsőzlamlási bizottságnak ez az álláspontja azonban téves, mert az említett J. V. H. Ö. 13. §. (4) bekezdése, csak a 13. §-ban felsorolt tehertételekre vonatkozik s az ahhoz fűzött utasítás (3) bekezdése is a ehertételekről szól, ezek közé tehát a 12. §-ban felsorolt adók és más közszolgáltatások nem tartoznak s így azok levonása ez alapon nem tagadható meg akkor, amikor az adófelsőzlamlási bizottság határozata szerint is az adózó fél ezeknek a levonását kérte. De nem lehet mellözni az adók levonását a J. V. H. Ö. 12. §. (3) bekezdése alapján sem azért, hogy a közszolgáltatásokkal terhelt jövedelmet nem a bevallásban foglalt összegben állapították meg, mert az adófelsőzlamlási bizottság, ha nem is az adózó fél bevallását fogadta el, de elfogadta az adózó fél által a tárgyaláson bemutatott pontos kimutatást. A J. V. H. Ö. 12. §. (3) bekezdéséhez fűzött utasítás (2) bekezdéséből pedig kitetszik, hogy a J. V. H. Ö. 12. §. (3) bekezdésében foglalt rendelkezés nem büntető jogkövetkezmény, hanem célja csak az, hogy pontosan ismert kiadási tételek ne vonassanak le olyan bevételi összegekből, amelyek csak hozzávetőlegesen, esetleg ezeknek a kiadásoknak figyelembe vételével állapították meg. Az adófelsőzlamlási bizottság azonban a házak utáni bevételt nem így, hanem az adózó fél pontos kimutatása alapján állapította meg, s azért e bevételből a fizetett adók levonását megtagadni nem lehet, mert azokat vagy így kell levonni, vagy a bevételnek becslés útján való megállapítása esetén a becslésnél kell figyelembe venni. Ezért a kir. közigazgatási biróság kimondotta, hogy jelen esetben az adók levonásának helye van.

A tantiémadó kulcsa nem a kifizetett összes tantiémek arányos összege, hanem az egyes javadalmazások összege szerint állapítandó meg. (Közigazgatási Biróság 8.311/1927. szám). A panaszos részvénytársaság az 1925. üzletévben elért nyereségéből 12 igazgatósági tagnak és 12 felügyelőbizottsági tagnak összesen 445,325.000 papirkorona javadalmazást fizetett ki, amely után a tantiémadót a m. kir. pénzügyigazgatóság úgy állapította meg, hogy vizsgálat tárgyává tevén azt, melyik igazgatósági tag mily összegü javadalmat kapott,

azon javadalmak után, amelyeknek egyéenkénti összege a 2000 aranykoronát meghaladta, 20%-os, az ennél kisebb egyéenkénti összegek után pedig 16%-os kulcsot alkalmazott. Ezzel szemben a panaszos azt vitatja, hogy a tantiémadó nem lehet egyéenkénti számítással kivetni, s miután az ily címen kifizetett összegnek $\frac{1}{24}$ része 2000 aranykoronán alul van, az egész összegre csak 16%-os adókulcsot lehet alkalmazni. A bíróság a panaszt alaptalannak találta. A tantiémadó nem a vállalatnak adója, hanem az igazgatósági és felügyelőbizottsági tagok kereseti adója a vállalattól nyert tantiémjuk után, amelyet a kereseti adóról szóló törvény épen ezért mentesít is a kereseti adó alól. Csupán célszerűségi ok tehát az, hogy a törvény ennek az adónak befizetésére a társulatot kötelezi épen úgy, mint kötelezve van a társulat az alkalmazottai után járó kereseti adó fizetésére is. Ebből kifolyólag a tantiémadó kulcsának megállapításánál nem a kifizetett javadalom végösszegét és a javadalmazottak számát, hanem azt kell vizsgálni, hogy a javadalmazottak egyenként mily összeget kaptak. A tantiémadónak előbb kifejtett jellegéből következik az is, hogy annak alapja az adókivetési évet megelőző üzletév eredménye után kifizetett javadalom és így alaptalan a panaszosnak az a második kifogása is, hogy a vállalatnak 1926. évi július hó 1-én történt beolvadása következtében az 1926. évről 5 hónapra törölt társulati adó arányában a tantiémadó arányos része is törendő volna.

A pergátló kifogást elvető határozat után járó és az alperest terhelő illeték a per tárgyának értékére való tekintet nélkül bélyegben rovandó le. (Közigazgatási Bíróság 21.661/1926. szám). Az 1924. évi XLIII. t.-c. 11., 14., 15., de különösen az 51. §-ból kitűnőleg, amely — szemben az 55. §-szal — a bélyegben lerovandó határozati illetékeknek ki által való viselése iránt rendelkezik, a pergátló kifogást elvető határozat után járó és az alperest terhelő illeték bélyegben rovandó le tekintet nélkül a per tárgyának értékére. Ezen a jogállapoton sem az 1920. évi XXIV. t.-c., sem pedig az 1923. évi XXXII. t.-c. 7. §-a alapján kiadott illetékrendeletek nem változtattak, noha a közbenszóló határozatok — és így a pergátló kifogásra hozott bírósági határozat után járó illeték mérvét akként változtatták meg, hogy az érték szerint való fokozódásnak felfelé való korlátozottóságát megszüntették.

A felelbiteli bíróság előtt kötött egység után járó illeték szempontjából az elsőbíróság ítéletének meghozatalakor fennállott kereseti követelés az irányadó. (Közigazgatási Bíróság 22.141/1926. szám). Az illetékeket a panaszosnak B. A. ellen